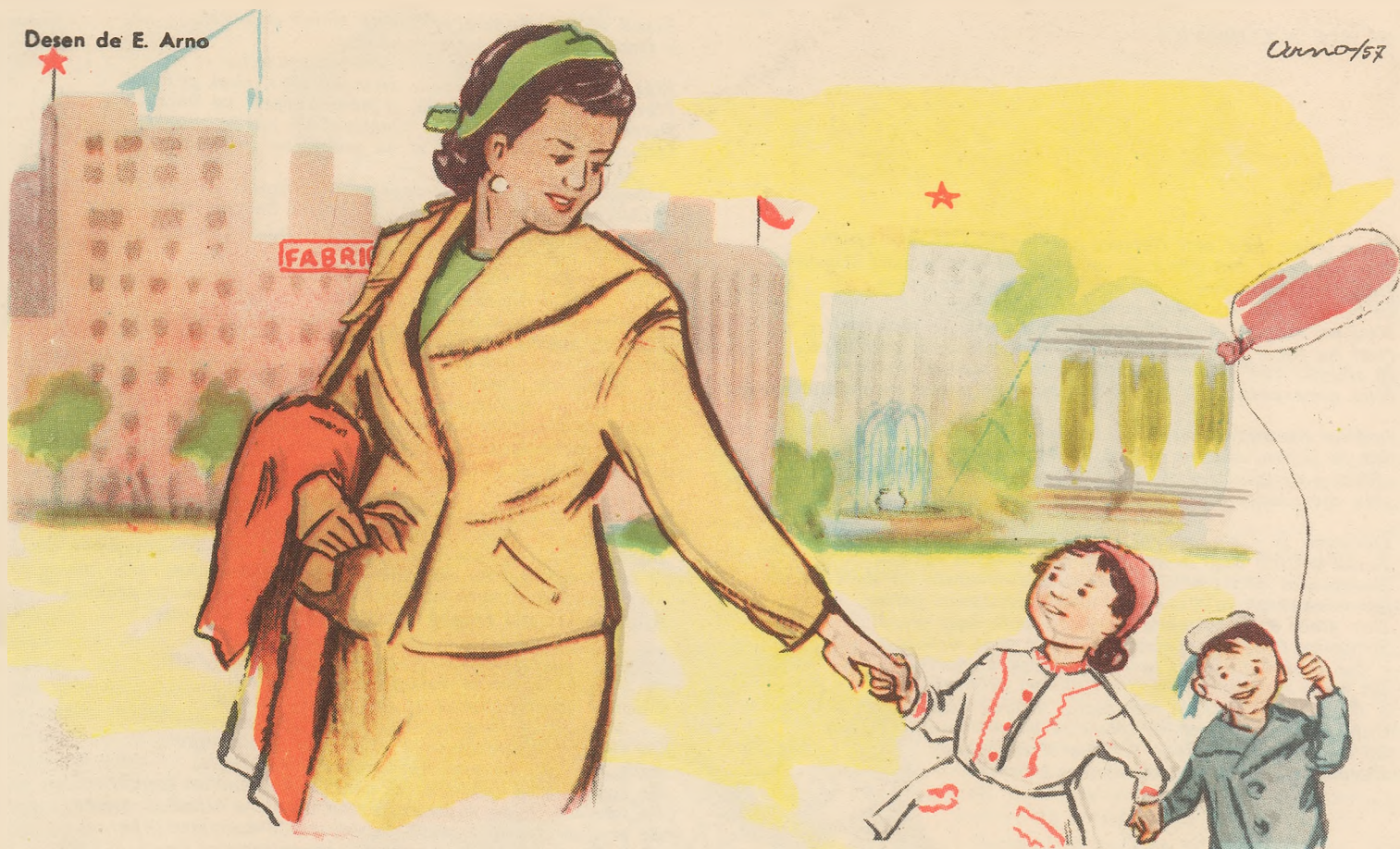

Desen de E. Arno

Arno/57

— Incepînd de azi veți merge cu mine la fabrică ; o să vă petreceți timpul la cămin.

Biblioteca Centrală
Regina
Hunedoara-Deva

— Incepînd de azi veți merge cu mine la fabrică să munciți și voi!

URZICA

ANUL IX ★ Nr. 10 (181) ★ 31 MAI 1957 ★ 16 PAGINI ★ 75 BANI

Autocritica

Nu e lenes, nu-i nici harnic, nu-i nervos și nici apatic,
Nu-i deștept, nici prost la minte, nu-i urit și nu-i simpatic.
Dacă merge la teatru nu stă-n față, nici în spate.
La bodegă își bea vinul cu sifon - pe jumătate.
Nici nu ride, nici nu plînge, nu e mîndru - nici umil,
Nici nu stă - dar nici nu luptă, nu-i bătrîn și nici copil.
În sîrșit, nu-i mic - nici mare, nu e slab și nici obez,
Nici prea-prea, nici foarte-foarte, c-un cuvînt : e'un mic-burghez !

Iată-un exemplar de-acesta la ședință se toaște ;
Stă pe scaun, nici nu mișcă, face molcom ca un pește.
„Sfînt e drumul cel de mijloc” - e deviza care-i place -
„Nu mă critici - nu te critici - somn ușor și dormi în pace” !

Da-ntr-o zi - vai soartă crudă ! - i-a venit și lui sorocul,
Tunul criticii din masă peste el își varsă focul...
Dumnealui nici „mîlc” nu zice, orea s-arate cît de calm e
Își notează pe hîrtie, capul și-l îngroapă-n palme,
Dar atent e cu urechea : cum și unde bate dintul -
Și-ntr-un timp de acalmie, face-un gest și ia cuvîntul :
- Eu, tovarăși... apoi face, cu o mutră marțială,
Un efect retoric scoate din timida-i bilbilă ;
- Dacă șovăi... dragi tovarăși... fiindcă asta !... Am emoții...
Cum să-ncep ? Apeși dreptate și oă multumesc la toți
Că m-ați criticat alcea sănătos și îndrăznel,
De-am văzut și eu, tovarăși, ce prieteni sînt sinteși.

Da ! M-am odihnit pe lauri ! - Da ! am lipsuri serioase ! -
Nu am simț autocritic ! - Da ! m-am izolat de masă !
Cînd mă uit la consecințe, se zburlește părul-n cap :
În ce bălți eram s-alunec și-n ce mlaștină să-ncep.
De aceea nu mă apăr într-un spirit mic-burghez,
Mă condamn pînă la singe, pînă la suflet mă-nfierez ! !

Urmărind succes la public și destindere în sală,
El o glumă potrivește cu o voce jovială,
De cînd inima într-insul tremură ca potîrnicea :
- Meritam, ce-i just, tovarăși, să-mi frecați mai rău ridichea...

S-auz rîsete. Rumoare. Liniște și iar o pauză.

- Unde-i cauza ? - zice-o voce...

- Da, așa e !... unde-i cauza ?...

Măi tovarăși, burghezia... știm cu toții, cum perfida
Ne-a supt singele, hiena, și ne-a asuprit ca hidra.
Petrecui pe acea vreme douăzeci de ani în școală,
Îndopat cu misticismul și cu putreda-i morală.

Face-un gest ca procurorul și se mîngîie pe freză :

- De-i așa, e clară cauza... Educația burgheză !

Ea mi-a pervertit moralul, sufletul mi l-a corupt !

- Da' ce faci ? întreabă vocea...

- Cum ce fac, tovarăși ?... lupt !

La birou mă lupt, și-acasă, să termin cu plaga asta.
Ziua nu mîncă ca lumea, noaptea mi neglijez nevasta,
Cînd mă culc, ori dimineața cînd mă scol din somn buimac,
Eu, în loc de Tatăl Nostru, - autocritica îmi fac !...

Viața mi se desfășoară la un 'nalt nivel politic :

Combatio îmi este somnul, și visez autocritic ! !

Cu-așa luptă serioasă, mă transform încet... încet...

- Dar de ce - întreabă vocea - nu se vede pe concret ?

- Fiindcă asta !... colectioul !... fiindcă... nu că nu mi-i drag...

Însă nu-i cer ajutorul și de mîncă nu-l trag.

Dacă, asta !... dîmpotrivă ! fiindcă, cum să zic : poporul !

O să-l trag mai cu nădejde ca să-mi deie ajutorul.

Dar și voi vegheați cu grijă, de vedeți c-alunec țarăși,

Ajutați-mă : mă trageți !... tot de mîncă, tovarăși !

Și uite așa, jucîndu-și piesa de teatru, ca Irozii.

Se învîrte ca pisica jucășă-n jurul cozii.

Căutînd mereu motive și justificări absente

Ce le-agită ca jongleurii cocolați pe postamente

Ca la bilci își desfășoară arsenalul demagogic :

Ba e limpede ca apa, ba incurcă firul logic,

Ba subtil ca și Mefisto, ba candid precum un inger,

Ba răcneste - ba șopteste, orînd să pară blînd și sincer,

Ba se-nvăluie ca-n ceață, ba se scaldă-n tulburi ape,

După zeci de măști s-ascunde, numai-numai ca să scape

Colțul mic ce se pitește sub a frazelor lui miez,

Unde stă comod în perne spiritul de mic-burghez,

Și la toți de sus rinjește - pe cînd dînsul, combatioul

Înfierază izolarea și slăbește colectioul !

Și trec clipele în goană, orele se duc în zbor

De cînd cei prezenți în sală vor să-i deie ajutor,

Să-l încarce cu pozețe, să-i arate unde-i baiul.

Se trezesc că-i două noaptea și-au pierdut de mult trambaiul !..

Din ședință către casă, el nu fuge, nici nu umblă,

Nici în grup, și nici nu-i singur, trece palid ca o umbră

Nu vorbește, nici nu tace - nici nu ride, nici nu plînge -

Nici nu-njură, nici nu laudă - nici nu-i plouă, nici nu-i ninge,

Nici n-acceptă, nici acceptă - cîntărind cu socoteală :

„S-au spus juste și nejuste în proporție egală”...

Nu e pe pămînt cu gîndul, nici nu e cu capu-n nori,

Înspid e ca vîzduhul și ca apa incolor.

Și cum merge se gîndește : oă să zică-n consecință :

Am trecut-o și pe asta. Am și mîine o ședință.

Uneori pentru simpla facturare a unor mărfuri, în a căror circulație nu au absolut nici un rol, bazele de aprovizionare încasează procente ce duc la ridicarea prețului de cost

Desen de Neil Cobar

BAZA DE APROVIZIONARE : - Stop ! Sînt și eu pe aici ! Intii plătești vama !...

Coca din Bîrlad

de FRANCISC MUNTEANU

Domnișoara Coca a fost cea mai frumoasă fată din Birlad. Acest lucru îl știa tot orașul și mai ales profesorul de muzică, Chirlac, care ori de câte ori avea ocazia o mîngia pe față și pe păr. În clasa a IV-a de liceu, Coca se împlinise, avea trupul mlădios și se învățase să privească pe sub sprincene ca Greta Garbo. Vise să devină actriță de cinema. N-o mai interesau războaiele lui Ștefan cel Mare și nici extragerea rădăcinii pătrate. În fiecare miercuri și sîmbătă mergea la cinema, iar seara, înainte de a adormi, se vedea îmbrăcată elegant, cu un apartament luxos și cu patru-cinci admiratori în fața ușii albe. La un concurs de fotogente de pe vremuri al revistei „Cinema”, Coca a trimis o fotografie cu umerii gol și cu ochii întredeschși. După trei luni, fotografia a apărut într-o pagină, alături de alte douăzeci și trei de talente promițătoare. Dar domnișoara Coca-Birlad a apărut (nu întimplător) în rindul întâi, imediat după domnul Mișu din Timișoara, un tînăr cu părul vîlvol și cu o lulea englezească între dinți, și domnișoara Tantzl M., o femeie blondă și durdulie ca un pepene.

Cei din Birlad, și mai ales cei care o cunoșteau pe domnișoara Coca, erau convinși că, nu peste mult timp, numele ei va fi celebru în toată țara.

Dar nu s-a întimplat așa.

Într-o seară de septembrie s-a anunțat la Birlad sosirea în turneu a unei companii teatrale din București. Domnișoara Coca n-a rezistat. Cu revista „Cinema” în care era poza ei, a intrat în clădirea teatrului. A bătut la cabinele actorilor pînă ce din spațiile unei uși auzi: „Intră”.

A intrat.

Doi actori, un june-prim și unul de compoziție, un individ gras cu buzele cărnoase, jucau cărți.

- Ce dorești, domnișoară? a întrebat „junele”.

- Vreau să mă fac actriță.

- Actriță? Hm, a spus june-prim și a măsurat-o cu privirile din cap pînă în picioare. Pe urmă a mai adăugat un „hm”.

Coca n-a roșit, nu era emoționată. Se știa frumoasă, seducătoare.

Actorul cel tînăr, după ce a mai măsurat-o o dată cu privirile, se întoarse spre colegul său:

- Lasă-mă singur, Costică.

Actorul de compoziție, Costică, a aruncat supărat cărțile pe masă și a ieșit.

- Stai jos, domnișoară!

Coca s-a așezat, a pus picior peste picior și și-a coborît genele. Exact așa cum arăta în poza din revista „Cinema”.

- Și de ce vrei să te faci actriță, domnișoară?

- Pentru că am talent.

- Înțeleg, zîmbi actorul. Ai mai făcut teatru?

- Nu.

Actorul se sculă, ieși pe coridor, și-l strigă pe colegul său:

- Costică, ia adu rochia Didinei.

Peste cîteva minute, Costică aruncă în

cabina rochia Didinei. Rochia era mare, de mătase, și foarte decoltată.

- Imbracă rochia asta, spuse actorul, Cocăi.

După o clipă de ezitare, Coca începu să se dezbrace. Nu voia să pară străină de felul de viață al actorilor. Avea un furou

nișoara își plecă ochii în pămînt, adăugă: Bineînțeles, vom merge pe scenă. Știi doar că scena îți dă un alt aer, o altă siguranță, sau nesiguranță. Vreau să te văd cum te miști pe scenă. Nu uita: după spectacol. Acum nu prea am timp și e și Costică aici.

Domnișoara Coca părăsi teatrul cu un aer de satisfacție. Era convinsă că a trecut cu succes hopul cel mare.

Seara, după spectacol, se înfățișă în cabina actorului. Acesta o primi foarte bucuros, îl sărută miinile și-i oferă din nou rochia Didinei. Pe urmă, ținînd-o strins de braț, o conduse pe scenă. Luminată de un singur bec, scena părea un cavou. Într-un colț cortinele erau aranjate ca pentru o cameră de dormit.

Actorul îi propuse să recite ceva. S-o încurajeze, o mai strînse de braț și o sărută pe gît. Coca se duse pînă în mijlocul scenei și începu să recite:

„Pe o stîncă neagră, într-un vechi castel...”

Actorul, așezat pe un scaun, își curăța unghiile. Cînd poemul se sfîrși, se auziră aplauze în sală. Actorul sări ars de pe scaun și se zăpăci complet. Privi butmăcit spre stal, de unde răsunau aplauzele.

- Cine e acolo?

- Mămica și tătucu, răspunse simplu Coca.

Actorul se întoarse spre ea, dădu din miini, ca și cum ar fi vrut să spună „păcat”. Cu voce tare zise însă altceva:

- Dacă umbli cu tătucu și cu mămica, domnișoară, lasă-te de teatru. N-ai talent.

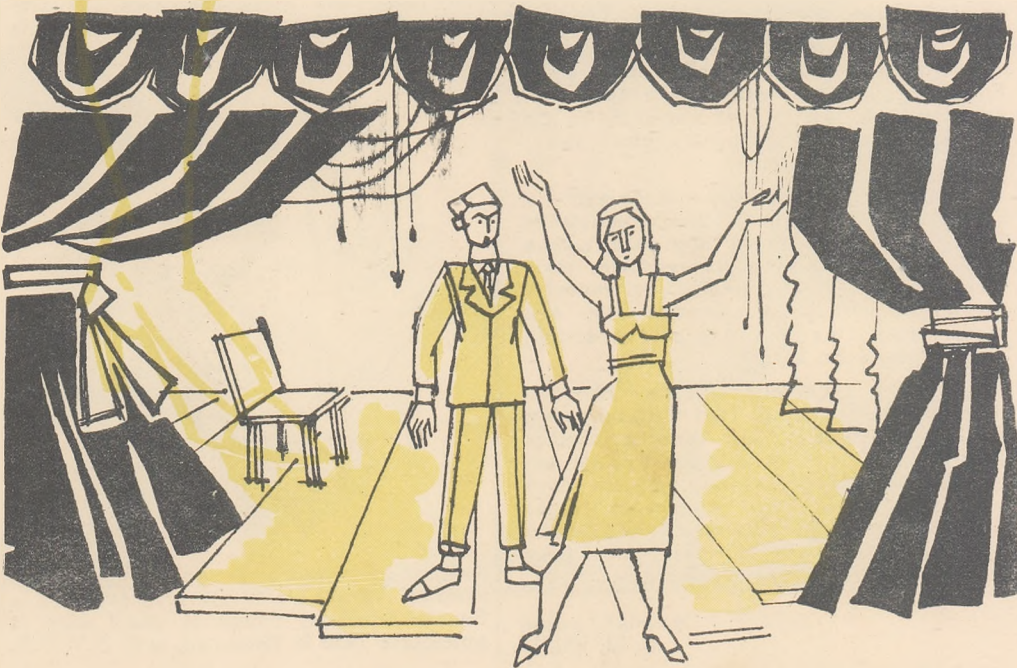
Domnișoara Coca din Birlad se numește acum doamna Cocă și e tot la Birlad. Este soția unui funcționar de la Secțiunea financiară, și are patru copii. Din cînd în cînd visează și acum să facă teatru. E convinsă însă că, din cauza părinților, n-a reușit să devină actriță.

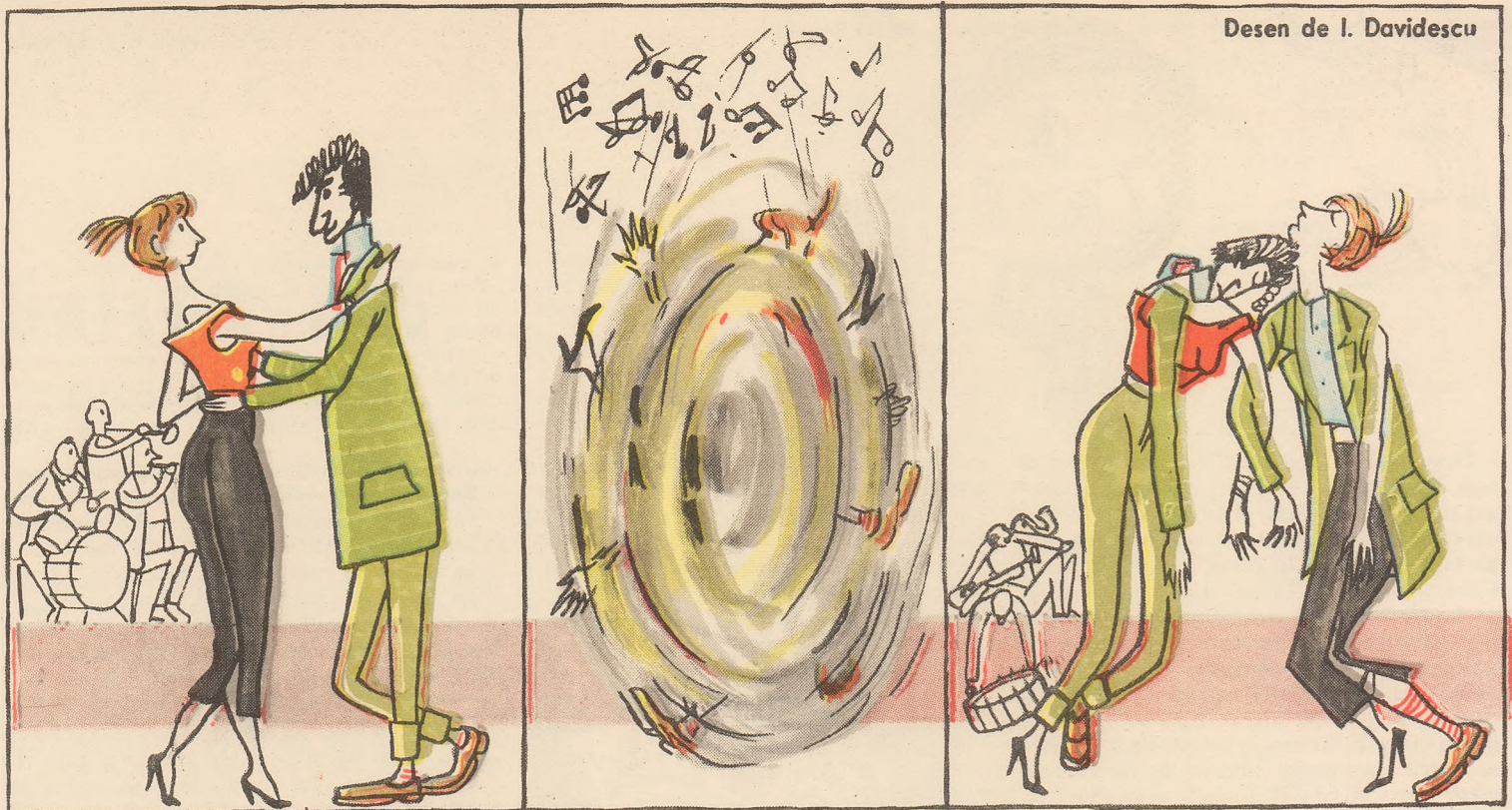

Ilustrații de Benedict Gănescu

scurt, transparent, și umerii rotunzi, frumoși. Actorul îi urmări toate mișcărilor. Rochia Didinei era într-adevăr foarte decoltată. Îl privi pe actor drept în față. Acesta zîmbi cludat, mincînd-o din ochi.

- Da, ești bună de actriță. Imbracă-ți rochia, domnișoară. Acum nu pot să văd la ce te pricepi. Dar seara, după spectacol, te rog vino în cabina mea. Văzînd că dom-

Desen de I. Davidescu

„ROCK AND ROLL”

F.F. Urgent

Către Anghelache Firoiu - Huși
răspunde urgent dacă domnul Tică Filipache a fost coleg școală cu dumneata stop Nae Beșleagă

Către Nae Beșleagă - București
primiți telegrama ta stop răspunde urgent despre care Filipache este vorba stop am cunoscut doi stop Anghelache Firoiu

Către Anghelache Firoiu - Huși
Filipache în cauză a locuit Huși strada Olimpului fost incurcat gazda madam Zamfir așa vorbit lumea stop Nae Beșleagă

Către Nae Beșleagă - București
am fost coleg Filipache locuit Olimpului și incurcat madam Zamfir dar real nu numai vorbit lumea stop răspunde ce dorești de la numitul Filipache stop Anghelache Firoiu

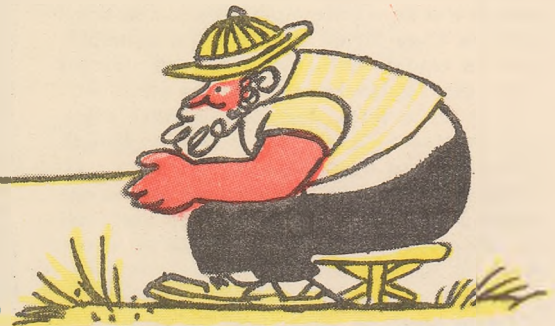
Către Anghelache Firoiu - Huși
primiți telegrama confirmare fost coleg Filipache stop am nevoie intervenție la el stop răspunde urgent dacă pot vorbi în numele tău și ce să spun pentru efect intervenție stop Nae Beșleagă

Către Nae Beșleagă - București
poți spune Filipache că trimis Anghelache Firoiu Huși zis Pălămidă stop dacă cumva uitat amintește că iam dat recreație clasa treia primară briceag plăsele os suvenir Slănic și nu înapoiat niciodată stop sint sigur servit bine stop răspunde ce solicitați stop Anghelache Firoiu

Către Anghelache Firoiu - Huși
făcut intervenția la Tică Filipache fost coleg cu dumneata Huși incurcat madam Zamfir stop el cununa o nepoată cu soț responsabil papetărie stop am solicitat două pachete șervețele hirtle stop sper succes stop mulțumiri stop Filipache afirmă înapoiat briceagul plăsele os în clasa doua liceu stop salutări stop Nae Beșleagă

p. conf.
S. M. RUSU

Anecdotă pescărească

Se întâlnesc doi pescari în fața clădirii din București în care își are sediul G. E. V. P. S. (Gospodăria Economică de Vinătoare și de Pescuit Sportiv).

- Stai să-ți spun o anecdotă cu unul care a vândut pielea ursului din pădure.

- Asta-i floare la ureche. Știu eu una mai boacăna. Cu o cooperativă din Cluj care s-a oferit să-ți furnizeze gospodăriei noastre un milion de ace de pescuit, fără să aibă asigurate materialele necesare fabricării acestor ace.

- Cum, cum? Zi mai pe larg.

- Cooperativa meșteșugărească „21 Decembrie” din Cluj (condusă de președintele

să fabrică și să furnizeze cantitatea de ace de pescuit necesară în 1957 pescărilor sportivi din țară, pe care G. E. V. P. S. are datorită să-ți aprovizioneze cu cele necesare pescuitului.

- Interesant.

- Și delegatul cooperativei din Cluj a obținut de la G. E. V. P. S. comanda nr. 8179 din 26 noiembrie 1956 pentru „un milion bucăți ace de pescuit și 4800 bucăți muște artificiale”. Această comandă, cu cifrele și sortimentele puțin modificate, a fost apoi definitivată prin contractul nr. 15 din 23 martie 1957.

- Din ce în ce mai interesant.

- Fiindcă, după numai două săptămâni de la încheierea acestui contract, cooperativa furnizoare a comunicat gospodăriei „beneficiare” că... nu va mai executa comanda contractată, deoarece forul tutelar, U.C.E.C.O.M.-ul, refuză să-ți pună la dispoziție materia primă necesară.

- Dar de ce refuză U.C.E.C.O.M.-ul să-ți dea acestei cooperative materia primă necesară?

- Vino mai aproape, să-ți spun la ureche. Io dă, scrie negru pe alb cooperativa, dar condiționat: să-ți fabrică numai lui, U.C.E.C.O.M.-ului, ace de pescuit, pe care să le distribuie pe piață.

- Mă rog, să le distribuie sănătos. Dar, până una-alta, o cooperativă tutelată de U.C.E.C.O.M. a încheiat un contract, și acest contract trebuie respectat.

- Ai dreptate. Dar, până una-alta, cooperativa din Cluj n-a furnizat gospodăriei noastre cele un milion de ace de pescuit și 4800 de muște artificiale.

- Și U.C.E.C.O.M. ce zice?

- Tace. Se știe cu... 4800 de muște căciulă.

Prof. Dr. UNDIȚ

Ambrăș Alexandru și de contabilul-șef Cordfer Alfred) s-a oferit, prin delegatul... Puztai Adalbert, trimis în acest scop în noiembrie 1956 la București, la G. E. V. P. S.,

Curcanul

Strașnic manevrase Mișu ca să ocupe un loc la masă drept în fața directorului. Și parcă numai directorul era în fața lui? Dar în stînga directorului cine era, dacă nu tovarășul Toma, președintele Comitetului de Întreprindere? Iar scaunul din dreapta directorului nu era ocupat de contabilul-șef Miluță? Ehe! Sîie el Mișu cum s-o potrivească. Ocazie ca agapa tovarășească pentru aniversarea a zece ani de la înființarea întreprinderii o întilnești o dată în viață. De data asta nu se poate să nu fie luat în seamă. O fi el numai Mișu, referent doi la serviciul comercial, dar astă-seară va fi Mișu cel plin de haz, minunatul Mișu, simpaticul Mișu. Ah! Și ce bine a căzut agapa! Tocmai la încheierea primului semestru și înainte de împărțirea premiilor. Acum n-o să-l mai uite nimeni. Nu degeaba își pregătise el programul de-acasă. Mai întii o să spună anecdota cu bătrînul profesor care intră într-un pension de fete. Parcă-l aude pe toți izbucnînd în ris . . . Contabilul-șef va exclama printre sughițuri: „Al dracului, Mișu!” Iar directorul se va apleca hohotînd spre președinte, întrebîndu-l „Tînărul ăsta simpatic nu-l Mișu de la Comercial?” Iar președintele va răspunde, ștergîndu-și lacrimile de ris: „Sigur, e Mișu al nostru!” Și după ce risul se va potoli, va scoate din buzunar cutia de chibrituri. A numărat el bețele acasă. Sînt 28 în cap. Le va arăta trucul cu patru bețe pe care l-a învățat din cartea: „Distrați-vă, distrînd”. Cu asta îi dă gata. Toți vor spune: „Formidabil, Mișu ăsta!” Iar lui Jenică, colegul lui de birou, care acum îl privește ironic de la masa de alături, spunîndu-i parcă: „Te bagi, te bagi”, îi va pieri zîmbetul de pe buze. Mare lucru să nu faci gălbenare, cum e el învidios!

Eee . . . dar uite că ospătarul servește țuțile cu măsline. „Nu, mulțumesc! Eu nu beau niciodată!”, spune Mișu cu glas tare către ospătarul care îl imbiase cu un păhărel. Asta face impresie bună. Directorul își va spune: „Ia te uită, nu bea niciodată! Trebuie să fie un om foarte serios”. Și ce bine l-ar prînde un țoi! Să-și mai dreagă gîtlejul înainte de a da drumul la anecdote. Las' că merge și cu un păhărel de sifon. Acum, la salata de boeuf, e momentul să înceapă. Și Mișu începe. „Să vă spun și eu una” . . . Dar președintele îl întrerupe. „Stai, că eu o uit pe-a mea. Auziți: la un pension de fete” . . .

Mișu incremenește. Să vezi că tocmai pe asta o spune președintele. Așa e. Exact! . . . și cînd profesorul deschide ușa, ce credeți că spune o fată? – continuă președintele. „Dumnezeule din milioane și milioane de anecdote cite sînt pe lume, tocmai pe asta l-a venit președintelui s-o spună?” – „Formidabil!” – izbucnește directorul – „Ho-ho-ho” – ride contabilul-șef. „Hi, hi, hi” – ride șeful cadrelor, zguduindu-se cu scaun cu tot. Toată masa ride. Ride și Mișu, minzește. Păcat! Nu-l nimic! Îi va face praf cu chibriturile. Trucul ăsta nu-l știe nimeni.

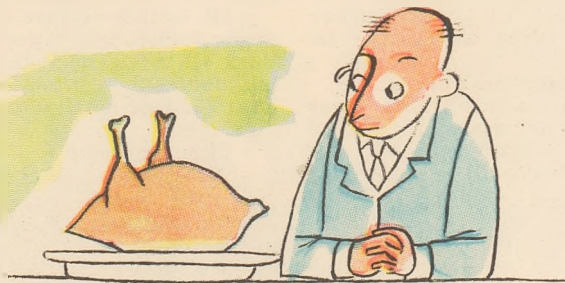
În sfîrșit, lumea s-a liniștit. Președintele îi face amical cu ochiul: „Hai, tovarășe Mișu, s-o auzim și pe-a dumitale.” – „A mea nu e o anecdotă, zice Mișu. Ci o chestie foarte interesantă. Stați să vedeți”, și bagă mina în buzunarul hainei după chibrituri. Ei, dar unde-or fi chibriturile? Nu-s nici în buzunarul din dreapta, nici în cel din stînga, nici în cel de sus . . . Să știi că le-a uitat acasă pe masă. „Ce cauți, tovarășe Mișu?” îl întreabă nedumerit contabilul-șef. „Nu, nimic”

soptește, galben, Mișu. Nu poate să ceară o altă cutie cu chibrituri. Trucul nu merge decît dacă știi cite chibrituri sînt în cutie. A lui avea 28 de bețe. Ce să facă acum? Ce să spună? Ce-ar fi s-o zbughească? Nu se poate! Vor crede că a înnebunit. Privirile rugătoare ale lui Mișu se îndreaptă spre ușă, de parcă de-acolo ar putea să-și vină salvarea.

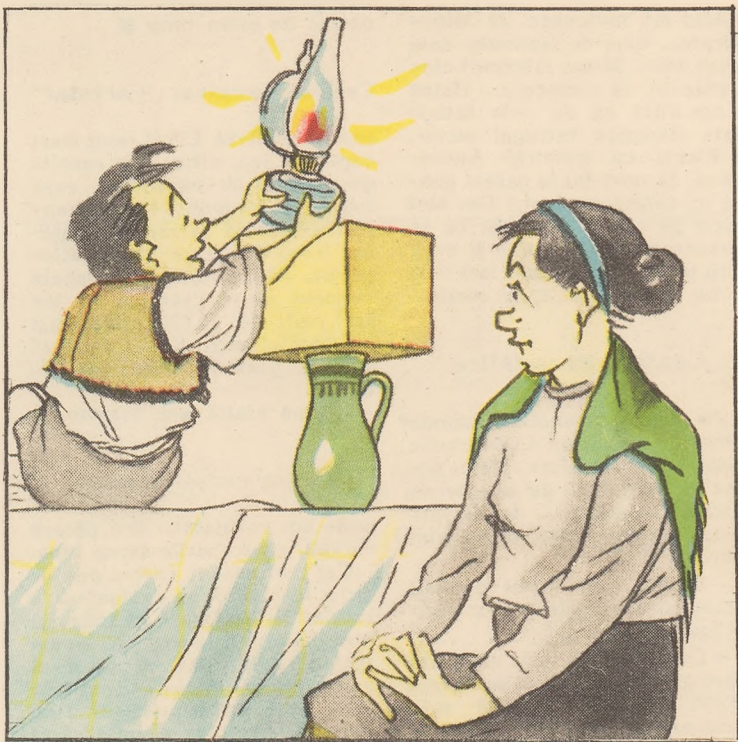
Și pe ușă apare salvatorul. Un curcan superb pe garnitură de aspic. Aaaa! . . . exclamă toată masa, cuprinsă de admirație față de acest monument gastronomic. Aaaa! – spun și directorul, și președintele, și contabilul-șef, și șeful cadrelor, uitîndu-l pe Mișu. Aa! – scoate și Mișu un oftat de ușurare, privind cu ochi dușoși spre tava de argint. Curcanul e așezat în mijlocul mesei. „Ei, – spune directorul, la să văd cine e meșter să-l desfacă cum se cuvine?” „La asta trebuie să te pricepi, nu glumă!” – adaugă președintele.

Un moment de liniște. Nimeni nu se încumetă. „Eu îl desfac”, se aude un glas răgușit de emoție. E glasul lui Mișu. În mîntea lui e un virtex. Cum de a spus vorbele astea? În viața lui n-a desfăcut un curcan. Ei și? Trebuie s-o facă! Anecdota n-a putut s-o spună, chibriturile le-a uitat acasă, ceva trebuie să arate. Directorul împinge tava în fața lui, zicînd: „Bravo! Aș vrea o bucățică de plect!”

Ce-or fi sculele astea de lingă tavă? O furculiță, dar parcă prea mare . . . și un cuțit . . . Dar asta ce-o mai fi? . . . Un foarfece mare de nichel? La ce trebuie un foarfece? În fața ochilor lui Mișu joacă toate. Joacă și curcanul, joacă și piftia, joacă și foarfecele.

Apucă cu o mînă furculița și cu cealaltă foarfecele. Așa! Foarfecele s-a înfipt în ceva. Acum să tale. Doamne! Nu-și pielea ce tale, e fața de masă. Mișu smulge din pinză foarfecele și-l îndreaptă spre curcan. Unde o fi plectul? Aici. Harșt! Victorie! A reușit! A tăiat o bucățică! „Poftiți, tovarășe director!” Directorul, puțin încrunțat, își retrage farfuria. „Asta-i tîrțîță, nu-și plect. Mie nu-mi place tîrțîța!” „Lăsați, că e pentru mine”, gîfîle Mișu, răsturnînd bucata la el în farfurie. Dar unde o fi plectul la curcan? Că în aspic toate părțile par la fel. Aha! Stai că s-a lămurit. Acolo, sub aripă. Sigur! Cum de nu l-a venit în mîntea de la început? Și Mișu, cu bruma de puteri care l-a mai rămas, vrea să înfișă furculița sub aripă. Furculița a nimerit alături. Din lovitură curcanul a alunecat pe aspic și a țîșnit din farfurie, zburînd pe lingă urechea președintelui drept pe fereastra larg deschisă din spatele directorului. Au incremenit toți. A incremenit și Mișu cu pumnul în aspic. „S-a dus”, – spune președintele privind pe fereastră afară. „S-a dus”, – zice și directorul, uitîndu-se într-un punct fix, undeva peste capul lui Mișu. „S-a dus” – sună parcă o coardă ruptă din pieptul lui Mișu, în timp ce pe obraz l se prelinge o picătură caldă. Cînd ajunge la colțul gurii, Mișu îl simte gustul. E sărată. S-o fi stropit cu aspic!

— Mîncă-l-ar mama! E deștept...

... fooc!!!

Hunedoara

Intr-o insorită dimineață de primăvară, trenul în care mă aflam intra pufăind alene în gara Hunedoara. Am coborît grăbit și, odată cu mulți alți călători, am ieșit în stradă. Traversez și mă opresc în stația de autobus. După puțină vreme, lată-l că oprește în fața noastră. Mă suit. E nou. Mai are totuși câteva geamuri întregi, iar ușile se țin destul de bine într-o singură balama. Pornește. După câteva minute șoferul stopează brusc.

- Ce s-a întâmplat? întreb pe un vecin.

- Nimic! Un pieton a făcut semn că vrea să se suie în autobus.

- Dar aici nu e stație...
- Ce-are a face? Doar n'oi fi vrind dumneata să oprească numai în stație!

- Dar cei de la sfat ce spun de sistemul ăsta?

- Nu spun nimic, deocamdată. Așteaptă și ei un... sfat!

În sfârșit, ajung în centrul orașului. Nu zăbovesc mult și fuga la

Combinat

- A, sinteți de la „Urzica“? mi se adresează portarul, citind

biletul de intrare. Unde vrei să mergi?

- Aș vrea să merg la...

C. F. U.

Lată-mă colindând prin birouri. Il găsesc pe inginerul Moraru. Pare nervos. Incerc totuși să intru în discuție.

- Știi, am venit pe teren ca să...

- Lasă terenul, tovarășe reporter, nu e consolidat.

- Nu vă înțeleg, tovarășe inginer. Despre care teren e vorba?

- De terenul pe care sint așezate liniile. Știi, e cam lăsat. Dacă ai vedea cum calcă roțile locomotivelor mai mult pe pământ decît pe șine, v'ar apuca mîla.

- Și ce propuneți?

- Să ni se aducă balast și punem noi liniile... pe roate. E singura soluție ca să putem cruța locomotivele. De nî, vor ajunge cu toate la Uzinele „23 August“ din București unde, de pildă, se poate găsi în perfectă stare... de nefolosire locomotiva noastră „Diesel“ 040.

- Și cînd credeți că o să v'o înapoleze?

- Nu știu precis. Poate după ce o să scriu la „Urzica“.

- Lăsați, scriu eu.

Am plecat de la C. F. U. cu remușcări. Ultimele să întreb de ce nu schimbă la timp vagoanele cu care se evacuează cocsul mărunț ce se strînge la furnalul nr. 5.

O fi cocsul mărunț, dar acum s'a adunat atît de mult încît a devenit mare... Mare cit un deal! Și pentru că veni vorba de deal, am luat-o la vale spre

Oțelărie

Aici căldura dogoritoare a cuptoarelor dădea mina cu cea a razelor de soare care răsbeau pe laturile platformei. Gîndul îmi alergă la efectul înviorător pe care îl simt oțelării cînd, după terminarea lucrului, fac un duș. Dar nu fac. Nu pentru că nu ar voi. Pentru că nu au unde.

Amenajarea grupului social e încă în curs... de amenajare. Așa că, deocamdată, duș nu se poate face decît în

Pavilioanele din Orașul Tineretului

În aceste încăperi locatarii se bucură de maximum de confort. Pot face, în caz de ploaie, baie... în pat. Acoperișul nu oprește nici un strop. Inovația aparține I. C. S. H.-ului. El este acela care a introdus instalația... de ploaie în casă. De unde reiese că I. C. S. H.-ul este un fel de „Omul care aduce ploaie“. Perfect. Atunci să ne îndreptăm spre

Sectorul laminare

Aici mă poticnesc de nenumărate... tone de laminare date peste plan. M'am interesat cine e vinovat de asemenea... risipă și am aflat că de cele întîmplate răspunde întregul sector, în frunte cu maestrul Andreșescu. Să nu-l dai la gazetă pentru un asemenea fapt? Dar să-l lăsăm pe acești tovarăși ca să greșească mereu așa - și dacă e cu puțință, chiar mai tare - și să ne îndreptăm spre secția...

Construcții metalice

unde tocmai se analiza „metoda“ folosită de sudorul Condurache Florea care de cîtva timp obține în schimbul de noapte un intens randament... la dormit. M'am adresat chiar tovarășul Florea.

- Sinteți bun să-mi spuneți câteva cuvinte despre metoda pe care o folosiți?

- Cum să nu. Cu cea mai mare plăcere. Se știe că în timpul nopții locul de muncă este luminat de becuri. Pentru a scăpa de lumina lor puternică, becurile trebuie sparte. Această operație este foarte simplă și nu necesită nici un efort. Odată

întinericul obținut, somnul vine de la sine și ține pînă în zori.
- Vă mulțumim, tovarășe Florea, pentru lămuriri și vă acordăm

Nota 0 la purtare

care este titlul piesei prezentată în premieră de către colectivul artistic de amatori din Hunedoara, care pentru interpretare, merită o „notă“ mare. Un rol important a avut și tov. Pușcașu Ion de la

Serviciul control tehnic calitativ

nu însă în piesa aceasta, și nici ca actor, ci în calitate de controlor, cînd, din neatenție, în loc să trimită fabricii „Infrăți-

INTR-UNUL DIN APARTAMENTELE I. C. S. H.

SORICELUL: - Te rog împrumută-mi și mie umbrela, că îmi inundă locuința!

Desen din gazeta pe perete a I. C. S. Hunedoara

rea“ din Oradea fontă cenușie, a trimis fontă albă. Pentru acest merit deosebit, tovarășul Pușcașu Ion a primit din partea colectivului de conducere o sancțiune cenușie... pe fond alb. Dar asemenea frumoase realizări obține de cîtva timp și

Cariera de calcar „Cuciulat“

care expediază C.S.H.-ului mari cantități de... cifre. Așa rezultă din avizele de expediere, care indică că vagonul 431550 conține 40 000 kg calcar, iar vagonul 3443430 peste 22 000 kilograme. În realitate, în ambele vagoane nu se găseau la un loc mai mult de 42 750 kilograme. Obicelul carierei „Cuciulat“ trebuie grabnic înlăturat. E... cariat.

Ultima vizită am făcut-o la

Uzina cocso-chimică

unde am constatat, fără părere de rău, că treburile merg bine.

Cel mai recent succes dobîndit a fost darea în exploatare a secției de captare a benzenului din gazul de cocs. De acum înainte acest gaz va fi și el bun la ceva. A fost destul de greu pînă ce tehnicienii i-au venit de hac, dar acum nu mai au de furcă cu el. A devenit folositor.

Așadar, în secția de captare se arde gazul... cu folos.

SUPERSTIȚIOSUL

Desen de M. Gion

- N-am lucrat de Sf. Ilie și tot m-a trăznit!...

MIRCEA PAVELESCU

Convingeri

Și criticul mi-a spus, scofînd din pungă
Opt lei, cît costă filtrul consumat :
~ Cu genul scurt e-o chestiune lungă ;

In orice caz e fapt verificat
Că n-are nici un fel de consistență
Cînd te decizi să-l iei la puricat.

Mă rog, e-o întrebare de esență :
Reflectă genul sensurile noi
Și lumea noastră în efervescență ?

Creează oare genul scurt eroi,
Modele de virtute peste veacuri ?
Căci dacă nu creează... la gunoi !

N-avem nevoie și nici timp de fleacuri,
De glume sau de verovă revuistă ;
Plătisul astăzi cere alte leacuri.

De fapt plătisul nici nu mai există
Decît ca rămășiță mic-burgheză
In actualitatea progresistă.

De aceea voi emite noua teză
~ Imi spuse el cu zîmbetu-i subtil
Ducîndu-și mîna grijuliu la freză-

Că n-general umoru-i inutil,
Ba chiar dăunător ca mistune
Și mai ales anarhic și steril.

Regret dar mai departe nu-ți pot spune
Tot ce gîndesc ; concluzia o țin
Pîndînd prilejul ca s-o pot expune.

Dar pîn-atunci să ne distrăm puțin,
Nu știi oare anecdotă pipărată ?
Treci doar drept om de spirit, cult și fin.

Drept care eu i-am ripostat îndată
Lipsit de duh, dar plin de energie :
Cu-o inectivă foarte adecvată

Pe care însă n-am s-o pot transcrie.

— N-am dreptul să semnez, cetățene !
Mai lipsește un referat...
— Al cui ?
— Al meu !...

Desen de Adrian Lucaci

LA IEȘIREA DE LA PREMIERĂ

- comentarii pe marginea spectacolu-
lului, notate în grabă, așa cum au
fost auzite de

AUREL FELEA

Ce talentat, care talentat?... Las-că-l știu
eu, doar am fost colegi în primare...

*

...Și tu n-ai vrut să-mi iei pălărie-lighean !...

*

Eu mai stau, c-o aștept...

*

Ce locuri!... In numărul viitor îi injur
de-l sting!

*

Era cu secretara...

*

Ehe!... Să-l fi văzut dumneata pe Iulian
in coana Manda!...

*

Ai luat înapoi garanția pe sticlă?...

*

...Cîți ani o fi avînd?...

*

...Nesimțit!... Să-și arunce cojile sub scaun
in pantoful meu!...

*

Al dracului, se umple de bani!...

*

Teatrul, tovarășe, innoobilează sufletul!...

*

Că fără Getax, te dor picioarele!...

*

Nu, că e cu maică-sa...

*

Cînd te gîndești că el e emerit, și eu nu!...

„URZICA“ 7

IN LUMINA FAPTELOR

Secția pentru problemele struților

În cadrul Departamentului de Stat al S.U.A. a luat ființă de curind o secțiune pentru „problemele africane”, după modelul celor existente anterior, pentru problemele europene sau asiatice.

Scopul oficial al acestei noi secții este, bineînțeles „de a combate expansiunea roșie (?) în continentul negru”.

În mod cu totul subsidiar, firește, noua secțiune se va ocupa și cu studiarea și tratarea „vidurilor” create prin slăbirea influenței colonialiștilor anglo-francezi sau chiar prin deplina lor alungare din diferitele zone ale Africii.

Fără îndoială, un mare interes prezintă, în acest sens, pentru noua secție a „problemei africane” a d-ului Dulles, întinsa regiune a Saharei, numită, după cum se știe, în chip tradițional, *pustiul* sau *desertul* (adică, în fond, „vidul”) Saharei. Faptul că recent s-au descoperit sub întinsele nisipuri ale acestei regiuni imense zăcăminte petrolifere e desigur cu totul întâmplător și fără nici o legătură cu interesul pe care-l manifestă, din ce în ce mai insistent, americanii pentru Sahara.

Căci, am uitat să adăugăm, o altă preocupare principală a secției africane a Departamentului de Stat, foarte des și stăruiător mărturisită, e... asigurarea păcii, foarte grav și permanent periclitată, după cum se știe, în mijlocul deșertului african, de unde și proverbialul obicei al struților de a-și vîri capul în nisip!...

Mizeria filozofiei

Ziarul de dreapta francez „L'Aurore”, proprietatea miliardarului Boussac, scria de curind:

„Această forță a Partidului Comunist e unul din misterele vieții politice franceze”. Și, mai departe: „Comuniștii ar fi izolați, dacă mizeria ar fi lichidată”.

Cum se vede, două „panseuri” din cele mai profunde.

„Dacă mizeria ar fi lichidată”... Dar cine s-o lichideze? Capitaliștii? Adică tocmai cei ce o creează și o propagă?

Dacă „L'Aurore” dorește într-adevăr lichidarea mizeriei, orice pionier de la noi îi poate furniza soluția: lichidarea mizeriei înseamnă lichidarea capitalismului!

Cît privește „misterul” forței Partidului Comunist, el rezultă tocmai în dorința poporului francez de a lichida atât mizeria cît și cauzele ei.

Haine vechi

Cel mai nou și mai original „ajutor” american trimis Franței, după cum ne informează „l'Humanité Dimanche”, a fost pus în vinzare de curind într-un magazin parizian. E vorba de... haine vechi, diverse articole de îmbrăcăminte purtate, despre care se precizează că au fost „curățate și dezinfectate în America” și că „sînt în general în stare bună”.

După armamentul reformat, virit pe gîtul diferiților aliați în cadrul „programului de ajutorare”, după porumbul strîcat trimis de

Cu scopul de a sprijini politica antipopulară a regelui Hussein al Iordaniei, comandantul flotei a 6-a a S. U. A. din Mediterana a declarat că este pregătît pentru a interveni oriunde aceasta ar fi necesar

Desen de Cik Damadjan.

SALVAREA „PRESTIGIULUI ȘI AUTORITĂȚII” REGELUI IORDANIEI

curind în Turcia (odinioară, și la noi), iată-l pe generosul unchi Sam și în postură de... Taica Lazăr!...

Partenerii atlantici ai Statelor Unite sînt desigur în situația de a se simți copleșiți de atenția și dărnicia marelui lor prieten de peste ocean.

Libertăți pentru copii

După cum relatează „Voix Ouvriere”, în Germania occidentală s-au numărat recent 3 600 000 de așa-zisi „copii cu chele”.

E vorba de copii care poartă cheia locuinței legată la gît și care vagabondează, după orele de școală, pe străzi, fără nici o supraveghere, părinții lor fiind la muncă.

Firește, propaganda occidentală, care se căznește să acrediteze imaginea unei Republici federale prospere („țara cu cel mai înalt nivel de viață din Europa”, „miracolul vest-german” etc.) nu suflă o vorbă despre milioanele de copii care rătăcesc pe străzi fără nici un căpățîi.

Dacă nu cumva, poate, acești prunci sînt chemați să illustreze „marile libertăți” din țara unde Partidul Comunist e în afara legii!...

ION CĂLIMARĂ

D. RAMADIER,
„OPERAȚIA-PRUNĂ” și BECURILE

3
„Europeni”
 de provincie

În cadrul „politicii de economii și austeritate”, elaborată recent de ministrul de finanțe al Franței, d. Ramadier a dat ordin - după cum ne informează „l'Humanité” - să se suprimă de pe culoarele ministerului său 50 la sută din becurile electrice. De asemenea, în birouri nu se va mai scrie pe bloc-notes-uri, ci pe dosul buletinelor statistice ale Comisiei de conturi.

În legătură cu aceasta, e semnificativ următorul pasaj, publicat de curând în „l'Humanité”, din scrisoarea unui soldat francez din Algeria:

„Una din operațiile care ne-a fost impusă a fost botezată de toată lumea „operația-prună” De ce? Foarte simplu: pentru că, timp de 29 de ore, ni s-a oferit în total 15-20 grame de hrană, plus... opt prune!”

Fără îndoială, e vorba de același „plan de austeritate” al d-lui Ramadier. Cum se vede, însă, din fondurile colosale irosite în Algeria, soldații se aleg cu câteva... prune.

Ținând seama că războiul din Algeria costă 1.041.000 franci pe minut, e limpede că „economiiile” domnului Ramadier nu reprezintă nici măcar câteva clipe din singeroasa și murdara represie colonialistă și nu pot spera să aducă nici o îmbunătățire bolnavelor finanțe ale Franței.

D. Ramadier însă, într-o pornire eroică, stinge becurile din ministerul de finanțe, pentru a salva, chipurile, bugetul vlăguit al țării sale. Gestul e spectaculos, desigur, și plin de romantism. Dar valoarea practică a romantismului financiar al d-lui Ramadier abia dacă echivalează... cele opt prune zilnice ale soldaților din Algeria... D. Ramadier știe, firește, acest lucru. Dar d-asa, se pare, stinge becurile nu pentru a face economii, ci mai degrabă pentru a face... întuneric, adică diversione. Căci spectacolul zgomotos al becurilor stinse, povestea „sacrificiilor” la care consimte eroic și exemplar ministrul de finanțe n-are alt rost decât de a arunca praf în ochi, de a abate atenția de la urlașa „operație-prună” impusă întregii Franțe, maselor muncitoare, asupra cărora apasă crunt de atita vreme cheltuielile nebunești ale războiului din Algeria, asupra cărora vine să apese acum partea cea mai reală și mai grea a „planului de austeritate” al domnului Ramadier. Căci, firește, acest plan nu se reduce la becurile stinse în mod teatral pe culoarele ministerului de finanțe, ci angajează un întreg sistem de măsuri fiscale, menite să stingă becurile în mod real prin casele populației muncitoare, să reducă bugetul (și așa precar) al consumatorului de rind la cele opt prune semnificative ale soldatului din Algeria.

Dar chiar cu aceste sacrificii impuse, nu atât sistemului de iluminat din ministerul de finanțe, cât mai ales poporului, redresarea finanțelor franceze nu e posibilă - o știe bine d. Ramadier, așa cum o știe toată lumea - fără încetarea războiului din Algeria, care înghițe resurse uriașe, de neînlocuit.

În zadar se frământă ministrul de finanțe, chiar dacă s-ar stinge toate becurile din Franța, tot nu s-ar putea asigura prelungirea războiului murdar din Algeria și tot nu s-ar face altă de întuneric încât să nu se vadă monstruoșitatea și stupiditatea acestui război!...

Dealtfel, după cum au anunțat ziarele, guvernul Mollet a fost răsturnat.

Fără îndoială, cele opt prune la care ministrul de finanțe și guvernul socialist al d-lui Mollet s-au străduit să reducă întregul popor francez se află și ele printre cauzele principale pentru care guvernul Mollet a ajuns la... pepeni

GEO DUMITRESCU

francezi de a nu-și fi „informat” partenerii din N.A.T.O.! O simplă obligație formală, de curtoazie „europeană”!...

Literatura noastră cunoaște și ea doi „europeni” asemănători, care-și manifestau cu aceeași intransigență dezaprobarea față de „erorile psihologice”, într-o formulă devenită celebră: „Trădare, trădare, dar s-o știm și noi!”...

Firește, deosebirea dintre „europeni” lui Caragiale și distinsul diplomat belgian nu poate scăpa nimănui:

... „S-o știm și noi!” - exclamau cu in-guste și meschine interese personale Farfuridi și Brinzovenescu.

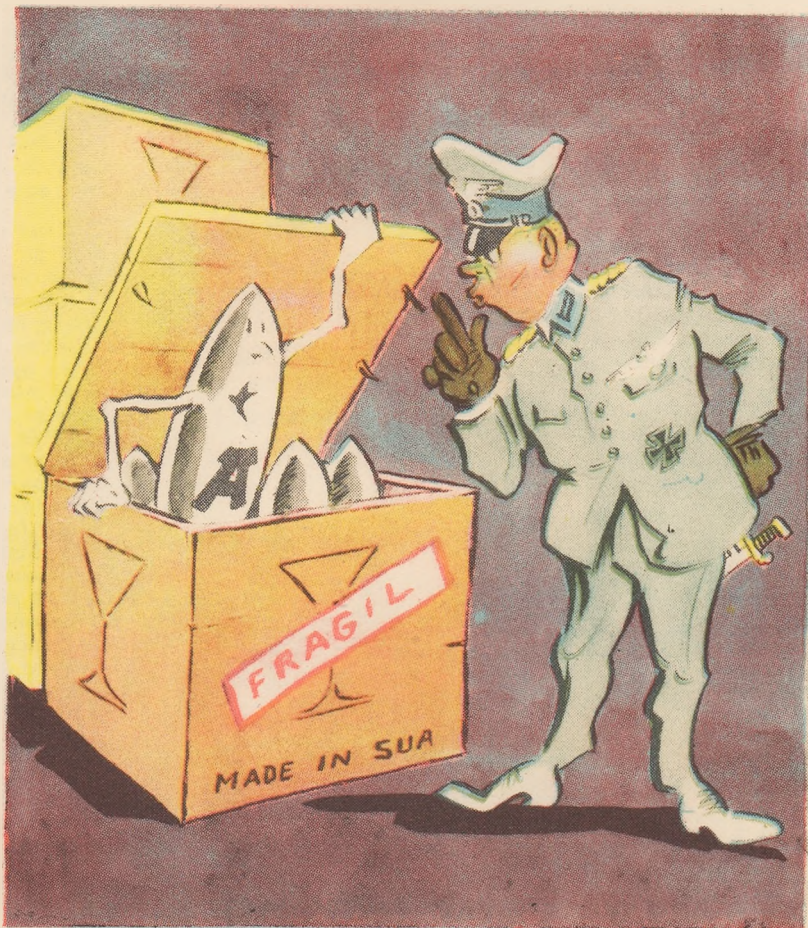
... „S-o știe și Statele Unite!” - exclamă cu generozitate și dezinvoltură cu adevărat „europeană” d. P. H. Spaak, depășindu-și cu măreție și noblete condiția de cetățean al Belgiei și, la drept vorbind, al Europei.

Valoarea și elevațiunea gestului d-lui Spaak sînt desigur mai presus de orice îndoială. Încolo, atitudinea celor trei „europeni”, mai ales în ce privește „trădarea”, seamănă ca trei picături de apă.

G. D.

Adenauer caută să ascundă faptul că pe teritoriul R. F. G se află arme atomice

- Hallo, sir! Sîntem în West-Germany?
 - Da! Dar tăceți, că sînteți incognito!

Desen de H. Leru

CONCURSUL „URZICII”

EXPOZIȚIA GAZETELOR DE PERETE SATIRICE

La Casa Prieteniei Romîno-Sovietice din str. Batiștei nr. 14 s-a deschis de curînd Expoziția celor mai reușite gazete de perete satirice și suplimentelor satirice ale gazetelor de perete participante la concursul inițiat de revista „Urzica”.

Expoziția a fost realizată cu sprijinul Comitetului Orășenesc P. M. R.

Expun întreprinderi și instituții din Capitală.
Reproducem în această pagină cîteva materiale din expoziție.

„DREPT LA ȚINTĂ”

Gazeta de perete a fabricii
„Tricotajul Roșu”

Anunțuri cu... muzică

Serviciul administrativ

anunță pe toți salariații că începînd din anul... 1980, toți acei care doresc să-și potrivească ceasul după ora oficială, o vor putea face la ceasul electric existent la poartă.

Începînd de la acea dată, ceasul va fi ornat cu funde, contra deochiului.

Serviciul aprovizionare

anunță că din lipsă de mijloace de transport, va inaugura o nouă metodă de aprovizionare, cunoscută sub numele de „telepatie”.

Prin această metodă, o persoană își va concentra gîndurile către toate fabricile de unde se așteaptă materiale, iar respectivii care vor recepționa gîndurile vor trimite materialele la fabrică, fără alte formalități.

Secția cazane

anunță că din cauză vremii răcoroase numărul de ore de funcționare a cazanului va fi redus, ca o compensație a timpului călduros de la sfîrșitul lunii martie, cînd cazanul a funcționat în trei schimburi.

Secția Interlock

anunță pe această cale, că unii tovarăși au obiceiul ca înainte de începerea lucrului să consume în cantități mari diverse răcoritoare de tipul „Adio mamă”.

Pentru remedierea acestui obicei, secția propune Sfatului popular al Capitalei și l. L. L. ului să monteze la locuințele tov. Trușcă și Rațcu niște cișmele, pentru ca tovarășii să poată consuma și din „Dimbovița, apă dulce”...

Comisia pentru investiții

anunță că a instituit un concurs dotat cu premii pentru cel mai bun dis-

Unii sefi de cabină (ca tov. Tiugan Sorin de la cinematograful „8 Mai” și Trăncan de la cinematograful „C. David”) ridică întreaga cantitate de lapte ce revine cinematografului și o duc acasă.

OPERATORII : — Șeful, asta nu mai înseamnă protecția muncii, ci protecția familiei.

Desen din „URZICA NOASTRĂ”
Gazeta de satiră și umor a Intrep. cinematogr. de Stat București

pozitiv de făcut curățenie în curte, de tipul: „mătura atomică”.

Prospectele concursului se găsesc la serviciul administrativ.

Cantina întreprinderii

anunță că nu este mulțumită de felul cum se „autodeservesc” salariații, a ceea ce făcîndu-se într-un ritm mult prea lent, lucru ce favorizează crearea de cozi în fața ghișeuului de servit.

Pentru o mai bună organizare este necesar ca fiecare salariat să poarte asupra lui o trusă completă, formată din: farfuria adînci, farfuria întinse, tacimuri și pahare de apă, precum și sticla cu apă.

Șervetul nu este obligatoriu, intrucît fețele de mese curate pot fi utilizate cu succes în locul șervetului.

Activitatea sportivă de masă este ca și inexistentă în Departamentul Căilor Ferate

Desen din „ARICIUL”
Gazeta satirică
a Departamentului C. F.

„GHIMPELE”

Gazeta de satiră și umor a Direcției Generale A.D.A.S.

„Hai să facem cercetări”

(fragment)

Tov. agronom Bria Boștiog Elena din Direcția Generală A.D.A.S., șeful serviciului Daune din Direcția Regională Pitești, doi inspectori lichidatori de daune din Direcția Regională Pitești, inspectorul de daune de la raionul Topoloveni, s-au deplasat în comuna Priboieni pentru ca împreună cu reprezentantul statului popular și agentul veterinar „să facă sincerități” adică, pe romînește zis, să cerceteze realitatea morții unei capre și a opt oi.

Zară mare, mare zară. La Pitești, la regiune,
Se gătește să pornească pe teren o misiune.
Trei lichidatori de frunte de la ADAS din Pitești
Cu un inginer anume delegat din București
Vor la Priboieni să meargă toți cu sarcini oficiale
Spre-a vedea anume dacă daunele sînt reale.

Au aflat ei că pe acolo vitele prea grabnic mor
„Morți nesincere” simțita ascușitul nas al lor
Și pornit-au deci degrabă peste munți,
[peste coclauri,
[furia de tauri,
Înfruntînd în drum primejdii: colți de ciini,

De parcurs ei mai primiră întărire de oșteni,
Un inspector, șef destoinic, tocmai din Topoloveni,
Și pe dată ce piciorul pusul-au în Priboieni
Alte forte noi sosiră de la sfatul popular:
Referentul Scriptologiea și-un agent veterinar.
Astfel, șapte inși la număr
Duc cu ei muniții grele,
Întesate în serviete, în desagi și-n buzunare,
Armament superatomic: circulari îndrumătoare.
Și prin praful careși urcă sura trîmbă după ei
Trec urmași de-un cîrd de giște

[și de-o haită de căței,
Deci convoiu-naintează spre trumoasa-i misiune
Plîn de gravă importanță și, mă rog, orice s-ar spune,
Toți sînt mindri și voioși;
Larmă, țipăt de cocoși,
Nor de praf și teputură
Și deodată se opriră
Tocmai la vădana Veta, sub șopron, în bătătură,
Și aici au cantonat.

Vestea că o molimă se-ntinse și cuprinse-ntregul sat,
Iar o babă cu un nas încîrligat
Și cu ochii vulturești
O ținea morțis într-una
Că sînt cei cu asigurarea deplasați din București,
Ce-au venit la Veta-anume ca să vadă, năpristan,
Ce mai face capra Mița care-a răposat de-un an.
Pentru-așa ce-a venise ceata de lichidatori,
Caprei Vetei ce la moarte n-a avut parte de flori
I se face un onor
Cum tot neamul de căprine și ovine și bobine
N-a avut în viața lor.

Toți cei șapte delegați
Stau pe prispă înșirați
Și pe Veta în picioare
O întreabă fiecare
Cîte-n lună și în soare:
- Capra Mița cum era?
La ce nume răspundea?
Și pe cînd era doar tadă
Cum se comporta-n ogradă?
Dacă la primul fătat
A făcut un ied bălțat?
Cum purta pe frunte părul?
Răsturna la muls ciubărul?
Și cîți țapi o au curtat
Pînă cînd a decedat?
Nouă martori ascultară
Și i-au pus de se jurară
Și pe urmă, către seară,
Un proces-verbal turnară,
Fiecare îl semnară
Și deasupra aplicară
O pecete cu ceară.

Obosiți apoi în urma vastei lor activități
Au mai cercetat în grabă alte opt „sincerități”.
Șase oi la trei țirțai
Ce erau asigurați.

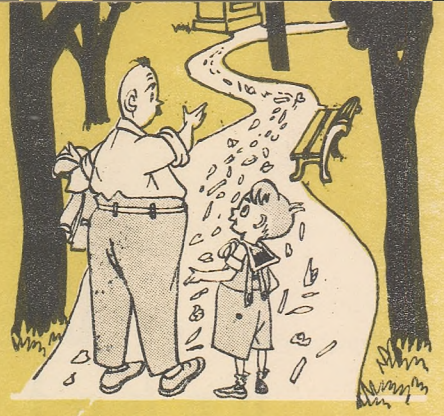
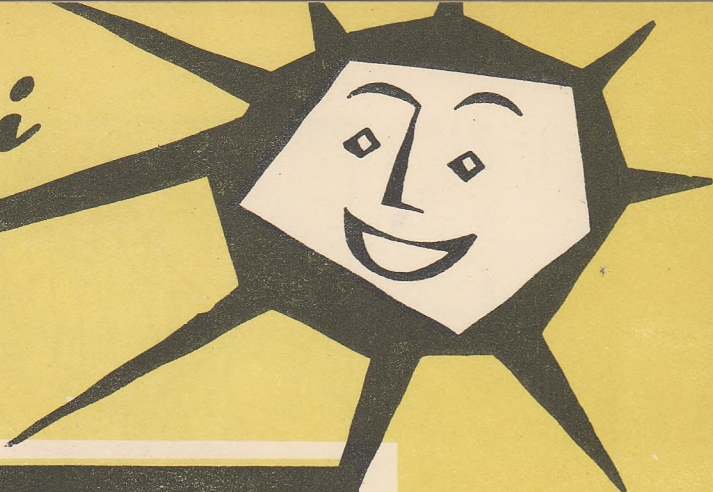
Trec pe uliță la vale parcă-ntorși dintr-un război
Ingenieri și sefi inspectori în cadență cite doi,
Le lipsește doar fanfara și drapelul de eroi
Merg la București să spună
Cum că Mița, capra veche, zace sigur sub pămînt
Și-a murit conform cu legea
Și conform cu nu știu care adasist articol sfînt.

Veta dă din cap un pic
Și cu mîinile în poală
Bombănește o zicală:
„Zgomot mult, pentru nimic.”

Chestii

DE SEZON

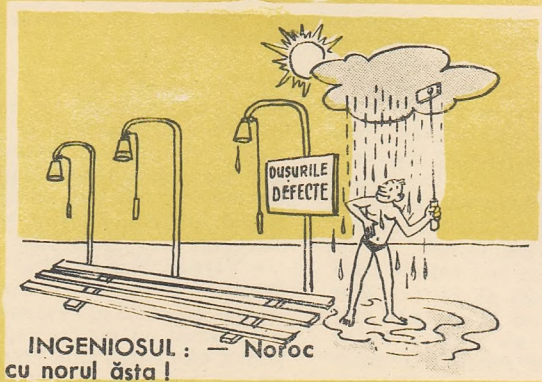
Desene de Gh. Chiriac

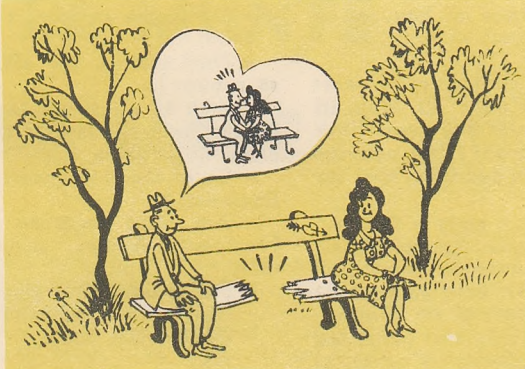
— Unde găsim o înghețată pe băț ?
— Mergem după urme...

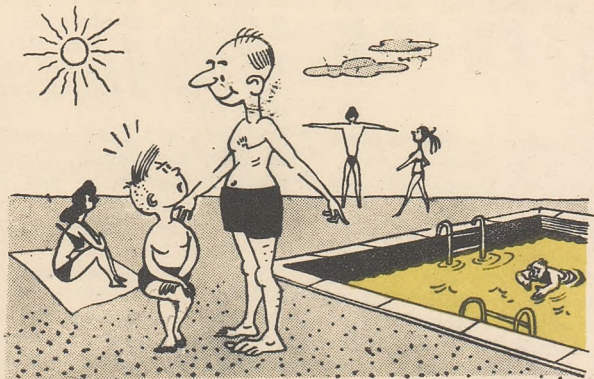
— Unde te pregătești să urci ?
— În autobuz !

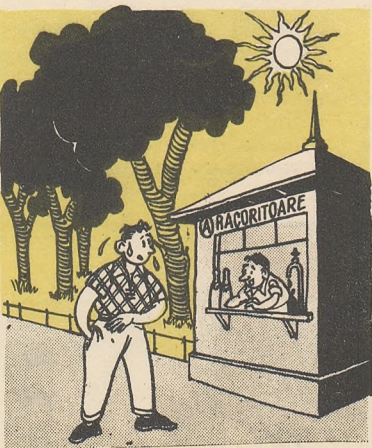
INGENIOSUL : — Noroc cu norul ăsta !

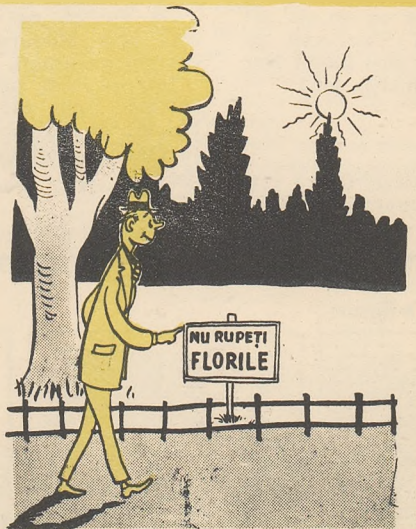
— La ce te gindești, Nicule ? !

— Tăticule, vreau...
— Du-te în bazin !...

— Dă-mi un sirop și o înghețată !
— ? !
— Le amestec și așa beau ceva rece.

— Ce glumă ! Aș vrea să rup, dar parcă am ce ?

— Dacă punem pătura, cred că nu contravenim !...

Un nehotărit

Dacă veți trece vreodată cu trenul prin Mugurei și vă veți uita pe fereastra vagonului, veți vedea poate pe peron un om care îl oprește pe controlor și nu-l lasă pînă nu primește răspuns precis la felurite întrebări de specialitate, ca: la ce oră ajunge trenul acesta la București, dacă nu cumva acceleratul ajunge mai repede, iar în caz că ajunge mai repede dacă nu-l sfătuește să ia mai bine acceleratul, iar în caz că-l sfătuește, dacă nu crede totuși că ar merita să renunțe la accelerat ca să nu plătească tichet, iar în caz că ar merita să renunțe, de ce-l mai sfătuește să ia acceleratul?

L-am văzut pentru prima oară, cum spuneam, pe fereastra vagonului, pe urmă l-am zărit pe culoar și, în sfîrșit, m-am pomennit cu el la mine în compartiment:

- Liber?

- Liber.

Nu s-a hotărit imediat să pună geamantanul în plasă:

- Și alături e liber. Unde zici că e mai bine să rămîn?

Am dat din umeri, pentru că îmi era absolut indiferent unde va rămîne. Dînsul s-a dus în compartimentul vecin și, după ce a repetat exact aceleași întrebări, s-a întors:

- Cel de acolo spun că aici e mai bine.

Am ghicit numaidecît că cei de acolo în cu tot dinadinsul să călătorească în liniște pînă la București.

Deodată, dînsul se plesnește cu palma peste frunte, ca unul care își dă seama că a fost păcălit:

- Dacă e mai bine alcea, de ce dînsii stau acolo? - Și pentru că eu nu răspund, adaugă:

- Ce zici, să-l chem și pe el?

Nu zic nimic. Privesc numai. E un om în toată firea, îmbrăcat într-un surtuc, legat cu fular de lîină țigale și încălțat într-o pereche de opinci vechi, unse fără economie cu vax negru.

- Te uii la opincile mele?

- zice - Am să le innoiesc neapărat. Încă de acum un an, m-am gîndit să cresc doi porci: unul pentru mine, unul pentru contractat la cooperativă. Știu că cine contractează primește talpă și piele. Tocmai bine, ca să-mi croiesc o pereche.

- Și cînd predai porcul?

- Care porc?

- Care l-am contractat.

- Da' cine a spus că am contractat porc? M-am gîndit numai. Noroc că mi-a deschis ochii înăminea, Ruxana. Ea și-a cumpărat vacă și a contractat lapte. M-a sfătuit să fac la fel. Dumneata ce zici?

- Știu eu? O fi avantajos și laptele.

- Așadar, mă sfătuești să cumpăr vacă!

- De ce nu?

- Să cumpăr vacă și să nu pup eu un cîrnăciol sau un jambonel? V-ați pus toți pe capul meu, invidioșilor, ca să-aveți nu mai voi d'alea bune! Crezi că mă las? Cu mine nu vă merge! Nu m-a convins Ruxana, nu mă convingi nici dumneata.

- Pardon! - zic - M-am întrebabil, am răspuns.

- Și ce, dacă ai răspuns, trebuie musai să mă iau după răspunsul dumitale? Cîtă vreme am un cap între umeri, pot și singur să judec. Uite la cumnatul meu: nu s-a luat după alții și a contractat o pereche de boi. A primit, în afară de bani, chereștea ca să schimbe acoperișul la casă. Așa ceva mi-ar trebui și mie. Ce zici de asta?

Mi-e frică să mai zic ceva. Tac. Tac și-mi frămînt creierii cum aș face să schimb compartimentul.

- Taci, ai? Cînd e vorba de un sfat, toți tăceți. Omul așteaptă o povață și voi tăceți. Sau poate ești de părere că nu-i nici o chiverniseală cu boii?

- N-am spus asta.

- Atunci, mă sfătuești să-i contractez?

- Contractează-i!

- Da? Și să n-am parte de o picătură de lapte? Mulțumesc!

- Ascultă! - zic - Dumneata singur nu știi ce vrei. Ți-ar trebui niște boi care să tragă și la jug, să dea și lapte de vacă, să dea și produse de porc. Niște boi la care în loc de carne să le crească cîrnați și în loc de coadă, slăninuță afumată. Atunci, ai fi și dumneata mulțumit. Ai contracta.

- Cum să contractez boi? Dumneata știi că eu nu am șoproan în ogradă? Vorbești ca unul căruia nici nu-i pasă! Dar ia pune-te în situația lor!

- A cui?

- A boilor.

- ???

- Da. Inchipuiește-ți că ești bou și că eu te contractez. Ală-

- Mă tem că va trebui să ies pe teren!

turi, mai e încă un bou, tot ca dumneata.

- Te rog!

- Eu ori contractez o pereche, ori nici unul. Ei bine, îți convine să stai sub cerul liber la mine în ogradă? Și-i convine oare colegului dumitale, bou ce-lălalț?

- Ajunge! - strig - Gata!

- Ai dreptate. Ajunge. Ce-mi trebuie mie animale? Mai bine fac ca cuscarii, care au semănat sfeclă de zahăr și au contractat-o. Iau bani, iau piele, iau chereștea, primesc și zahăr, și o mulțime de alte avantaje. De aceea am și luat trenul. Cuscarii stau lângă București, trebuie să vad ce zic și ei. Nu-i așa că mă sfătuești și dumneata...?

Eu nu-l mai sfătuiam nimic. A rămas să se sfătuiască singur, pentru că eu mi-am luat servieta și am fugit tiptil în alt compartiment, unde am dormit pînă la București.

De atunci, ori de cîte ori trec prin Mugurei, încui ușă compartimentului.

Într-un rînd, privind pe fereastră, l-am zărit pe peron. Discuta cu controlorul. Din cînd în cînd, îl distingeam destul de limpede cîte un crîmpel de vorbe:

- Dumneata ce zici...?

Sau:

- Nu-l așa că mă sfătuești să renunț?...?

Pentru că știam ușa încuiată, mi-am permis fără risc să-l chem lingă geam. Zic:

- Ce ai făcut la cuscri, lângă București?

- Am văzut sfeclă de zahăr. Frumoasă. Acuma, m-am hotărit.

- Pui și dumneata sfeclă?

- Nici nu mă gîndesc!

- Contractezi boi?

- Aș!

- Lapte de vacă?

- Nu.

- Porc?

- Tttt!

- Atunci? Atunci, ce te-ai hotărit?

- M-am hotărit să mă sfătuesc și cu soacră-mea. Să vad ce zice și ea.

- Cum? - zic - Te pregătești de un an și încă n-ai contractat nimic?

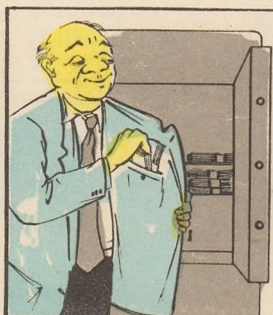
- Am...

Trenul însă s-a pus în mișcare și n-am putut auzi răspunsul. De altfel, răspunsul îl știu și fără să-l aud. N-a contractat nimic: poartă în picioare tot opincile alea vechi, unse fără economie cu vax negru.

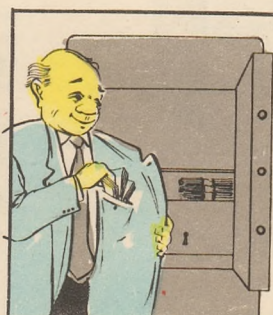
Desen de Ion Drăgan

Unu

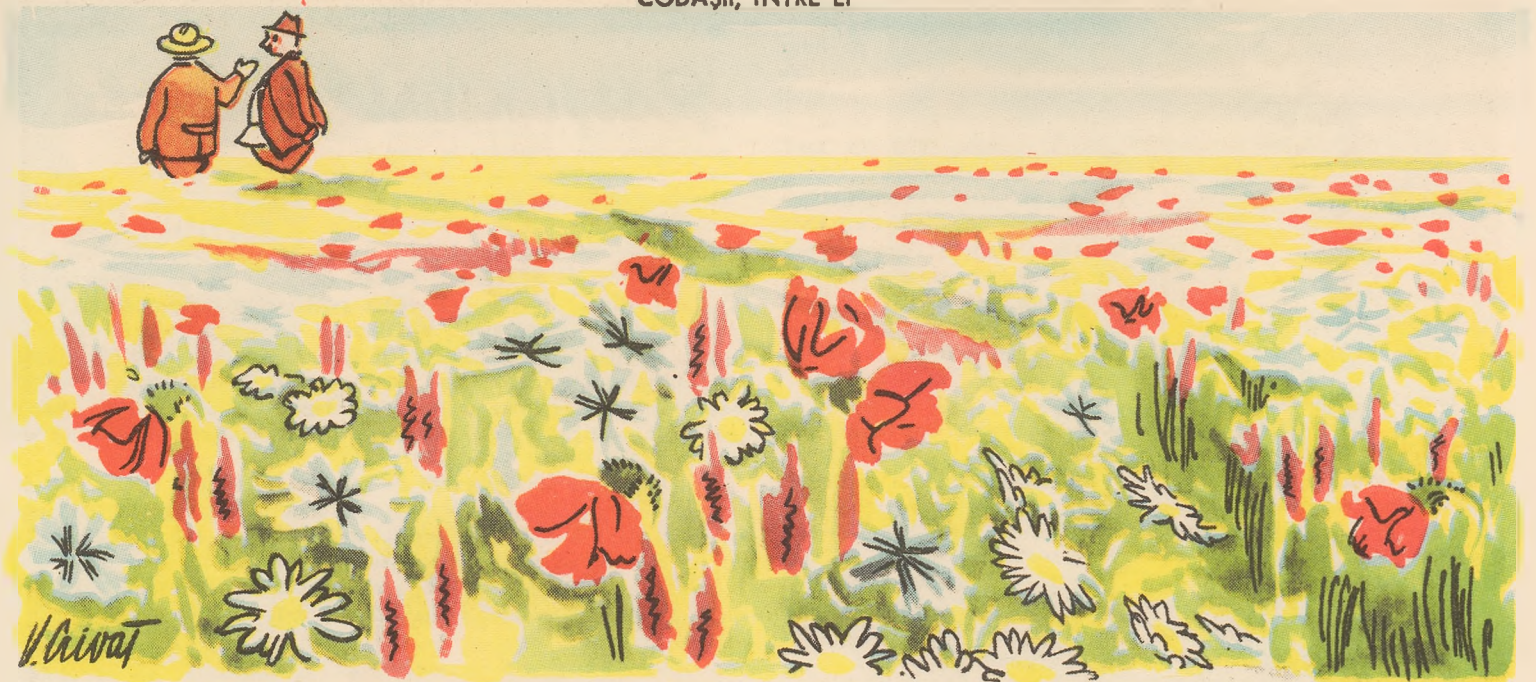
doi...

trei...

patru... ani

— Putem raporta fără nici o grijă că situația semănăturilor este înfloritoare...

Desen de V. Crivăț

I. AVIAN

DE LA MUNTE LA MARE

Se mai întâmplă

- Pe mine comisia medicală m-a trimis la mare, pentru nămol.
- Ai reumatism?
- Nu, dar mi-au spus că dacă o să stau prea mult în mare, o să capăt. Și în cazul acesta se recomandă nămol.

Contabilitate=medicală

- Din ce izvor bei ape, dudute?
- Din izvoarele trei și șase.
- Total nouă. Din punct de vedere matematic, suferim de aceeași boală, fiindcă eu beau din izvoarele cinci și patru...

Două dorințe:

Prima: A unui director bucureștean:
- „Ah, de mi-aș putea petrece concediul de odihnă într-o stațiune!”
Și a unui director de stațiune:
- „Ah, de mi-aș putea petrece concediul de odihnă la București!”...

OF-ul unuia

- Ce-am păcătuț eu oare
Mă întreb în fel și chip:
Ei au toți nisip la mare
Eu am la rînci... nisip!

Unui alpinist, Don Juan

Să te faci luntre și punte
Și n-o să-ți abați din cale:
Grupul urcă sus pe munte,
El rămîne tot la... poale!...

Mai sînt unii...

- Și eu, și soția, și copiii plecăm la Slănic.
- De ce? Aveți toți aceeași colită?
- Nu. Avem toți aceeași rudă în comitetul sindical...

Nostalgii

- Superbă marea!... Ce valuri! Ce splen-

doare! Ah! Nu-mi pot lua ochii de la această oglindă nesfîrșită de apă!... Cîtă apă!

- Ați fost probabil marinar?
- Nu. Am fost responsabil la o unitate M. A. T.

In larg

- Tovarășe, nu te supăra, un om care să știe să inoate cît poate rămîne sub apă?
- Trel minute.
- Formidabilă performanță. Prietenul meu habar n-are de inot și, cu toate astea, e sub apă de aproape o jumătate de oră!

Un amănunt (fragment dintr-o scrisoare):

„Draga mea, stațiunea e minunată. Cu Ionel mă întîlnesc zilnic. Și el e foarte mulțumit de stațiune. Are o poftă de mâncare de m-a speriat. Mi-a spus că mîncă zilnic cite două-trei antricoate, fripturi, prăjituri, cît îi dorește inima, unt, cacao și fructe la discreție. Cu drag, Aurelia”.

P. S. Am uitat un amănunt: Ionel e angajat de două luni bucătar la cantina stațiunii.

Sfaturi utile:

1. Să nu pătezi cartea pe care o imprumuți de la biblioteca stațiunii. Cartea îți oferă hrană sufletească, dar nu cere în schimb hrană de la cantină.
2. Dacă se întâmplă într-o zi să nu fie prinzul prea gustos, nu fă război și nu cere imediat condica de reclamații. În definitiv nici la dumneata acasă n-ai în bucătărie condica de reclamații...
3. Dacă ți-e frică să nu uiți cum te cheamă, notează-ți numele pe valiza duminică, nu pe sifonierul din cameră.

Cugetarea unui năvălit:

- Ce om lipsit de bun simț cel care a

ocupat înaintea mea camera asta! Și-a șters pantofii cu fața de masă, și acum nu mai am eu cu ce să-mi șterg miinile!...

Cugetările citoror tipuri

Birocratul (pe țărmul mării): Preferabil o mare deschisă, fiindcă are flux. Și d-ata îmi place mie fluxul, că vine în fiecare zi, fără să-ți mai spun eu!...

Demagogul (la munte): Priviți, măi tovarăși, acest lanț măiestos al Carpaților, care face zid în jurul oamenilor muncii!... Iar aici, dragi tovarășii (cu voce îndurerată) în partea aceasta se înalță muntele Păduchiosul, mărturie, așa cum de altfel îl arată și numele, a mizeriei în care a fost lăsat de burghezie...

Demagogul (la mare): Da, tovarășii, dar astăzi această mare nu mai este pentru noi Marea Neagră, fiindcă avem înaintea un viitor luminos...

Servilul (către directorul care posedă un bilet de 15 zile):

- Tovarășe director, vă rog să mă credeți, sindicatul e de vină. Eu le-am cerut un bilet numai pe 12 zile, și ei, ca să mă pună într-o lumină nefavorabilă față de dumneavoastră, mi-au dat unul de 21. Dacă refuzați biletul meu, barem să împărțim pe din două: rămînem împreună 18 zile...

Bulevardistul (în munți): Dar nu urc, frate, pe munții ăștia. La vîrsta mea nu mă interesează Babele. Să mergem la Piatra... Craiului!

Îngimfatul (la policlinica din Călmănești): Cum? Să beau zilnic 200 de grame de apă? Numai atît? Păi, 200 de grame ați recomandat și subalternului meu!...

Ipocritul (pe țărmul mării, către responsabilul sportiv):

- Nu vă supărați, dar pentru bărbați n-aveți o mare separată?...

Dosare la dosar

Tribunalul popular al raionului „1 Mai” din Capitală are de judecat și unele procese în chestiuni de spațiu locativ. Pentru judecarea acestor procese, tribunalul are nevoie și de dosarele imobilelor în care locuiesc respectivii implicaiți, dosare aflate la S. G. L. (serviciul de gospodărie locativă) al Sfatului popular al raionului „1 Mai”.

Dar funcționarii acestui S.G.L. refuză, sub felurite motivări, să pună aceste dosare la dispoziția justiției, silind tribunalul să ceară cu cite 2, 3, 4, 5, și chiar 6 adrese dosarele ce-i sînt necesare, fără a izbuti totuși să le obțină.

Procedeele prin care funcționarii de la acest S. G. L. sînt să facă șicane activității unui for judecătoresc, sînt procedee care ar trebui... puse la dosar.

Niște porci

La cantina gospodăriei agricole de stat Averești (raionul Huși, regiunea Iași) au fost tăiați niște porci ai gospodăriei, crescuți clandestin și sustrași astfel valorificării în folosul gospodăriei, iar carnea lor a fost împărțită între contabilul șef Anton Constantin, contabilul Cristea Constantin, jurisconsultul Dabija Nicolae, șeful de secție Bitcă Pavel și vizitiul Macovei Vasile.

Va să zică, la această gospodărie există o crescătorie de porci, pe care însă cele șase personalități de mai sus au transformat-o în... porcărie.

Deci s-ar putea, ca urmare, să fie și aceste personalități... transformate în simple... persoane.

Șeful în lumină

La centrala uzinei electrice din Craiova lucrează un șef de

tură, pe nume Preda Nicolae, care, - în materie de... caracter - „nu știe multe”: pe muncitorii din tura lui care nu-i dau la fiecare chenzină convenitul șperț „ca să-i țină în piine”, îi zboară repede, întii din tură, apoi și din uzină.

Așa, pe tînărul Volcu Cristea l-a ținut în tură numai cit timp se lăsa dijmuit la fiecare leafă, dar din ziua în care n-a mai vrut să se lase, șeful Preda l-a ținut numai în rapoarte rele către direcție, pînă ce omul a fost concediat.

Același procedeu umblă să practice acum și împotriva altor muncitori.

Direcția uzinei nu cunoaște, cică, tertipurile acestui șef de tură. Adică nu le cunoaștea. Fiindcă acum, poftim, le știe.

Deci - în privința numitului șef de tură - e de așteptat acum ca și direcția uzinei electrice să se... lumineze.

Doctoreasă fără voie

Dispensarul medical din comuna Bilciurești, raionul Ploești, are un șef: pe tovarășul medic de circumscripție Tveico Popov, ceea ce e foarte bine. La rîndul său, doctorul Popov are o soție, ceea ce e iarăși bine.

Dar soția doctorului Popov, care nu e doctoriță, ține să se amestece și în treburile dispensarului medical, - ceea ce nu mai e de loc bine. Ba e chiar foarte rău. Deoarece doamna soție, a tovarășului medic, amestecîndu-se unde nu-i fierbe eprubeta, provoacă certuri cu personalul medico-sanitar al dispensarului, stirnește nemulțumirile pacienților, aduce jigniri reprezentanților autorităților locale, iar în trei camere ale dispensarului folosite mai mult sau mai puțin în scopuri personale - ține: în una, cloști cu pui, în alta nutreț pentru vite și în alta... alte bazaconii, în vreme ce dispensarul n-are încă o cameră de gardă.

Intr-o privință însă, este totuși „bine” că doamna soție face ce face, deoarece le află pînă la urmă, pe toate, secția sanitară de la sfatul popular al raionului, care... începe să facă la acel dispensar, regulă. A și început.

...Iar doamna Popov, odată eliberată din sarcina de doctoreasă fără voie, se va putea ocupa în mod valabil de cloști, la locuința și la locul dumisale.

Răspunsuri formale

Sfatul popular al regiunii Ploești fiind sezisat de noi cu privire la unele aspecte negative, existente anul trecut la combinatul industrial orășenesc „Progresul” din Ploești, între care și faptul că nu au fost răsplătite niște invenții și inovații ale muncitorilor Ionescu Ion, Mărgărit Dumitru, Klani Ervin, Ștefan Gheorghe și Hristu Alexandru, - același sfat regional ne răspunde... anul acesta, cum că „cea mai mare parte din inovații au fost considerate sarcini de serviciu”.

Nu știm că sînt „sarcini de serviciu” inovații și invenții ca: o „foarfecă circulară pentru orice diametre”, „o lampă de petrol fără fitil, fără fum și fără pericol de explozie”, sau un „ciocan cu arc cu lovitură de 50 de kilograme”. Or fi.

Dar dacă cele de mai sus sînt „sarcini de serviciu” e limpede că, în schimb, răspunsul ce ne-a fost trimis e o... invenție.

***

La magazinele de stat care vînd jucării și truse de traforaj nu se găsesc, pentru burghiile acestor truse, „spirale” de rezervă.

Sezisînd-o asupra acestui lucru, fabrica „Bucuria Copiilor” din București ne-a răspuns că... burghiile pentru trusele sale de traforaj le fabrică întreprinderea „Tehnica Tricotajelor” din București, și... să ne adresăm ei.

Adresîndu-ne și numitei întreprinderi, aceasta ne-a răspuns că... trusele pentru care face ea burghie... le fabrică întreprinderea, „Bucuria Copiilor”, și... să ne adresăm ei.

Acum însă ne adresăm forului tutelar al ambelor întreprinderi (Departamentul industriei ușoare din Ministerul Industriei Bunurilor de Consum), rugîndu-l să ne comunice care dintre cele două răspunsuri e mai... formal.

***

Semnînd Sfatului popular regional Galați că, din niște garaje aflate în curtea Palatului de Cultură din Brăila, str. I. V. Stalin nr. 27, cedate de Sfatul popular orășenesc Brăila unor întreprinderi, au fost evacuate, la începutul iernii care a trecut... 50 de canapele aparținînd numitului for cultural, fără a primi - canapelele - în tot restul iernii, alt adăpost, - sfatul regional ne-a răspuns că problema... garajelor s-a rezolvat.

Dar despre cele 50 de canapele... nimic. Cum nu se poate mai firesc: această este, chiar în... anecdote, soarta canapelelor.

Cînd se ceartă doi soți pentru infidelitate, sau mai multe întreprinderi pentru niște garaje, ponoasele le trage totdeauna... canapeaua.

Unele lucrări de construcție sînt tărăgădate ani și ani de zile, fără rost

FESTIVITATE POTRIVITĂ

- Sărbătorii terminarea construcției?
- Aș! Sărbătorim pe cei care lucrează de 10 ani, neîntrerupt, aici!

Desen de Fred Ghenădescu

URZICUȚO,

Dacă vrei să vii vreodată în vizită la noi, la „Electroaparataj”, ai grijă să nu vii cumva la sfârșit de lună, pentru că ai să fii primită cu asalt. În schimb ai să vezi și tu ce înseamnă să lucrezi în ritm de „mambo”, chiar când nu ai muzică la dispoziție. Adică „muzică” am mai avut noi, că nu o dată s-a scris și s-a vorbit despre ritmul de muncă de la noi. Dar muzica a trecut și... mambo a rămas.

Așa că, dacă vrei să vii în vizită, vino la început sau la mijloc de lună. Atunci poți să stai de vorbă cu cine vrei, pentru că toată lumea are timp intrucit se lucrează în ritm de doină. Este o doină de jale. Doina neglijenței, nepăsării și a lipsei de organizare, of!

Fapt pentru care ț-am scris cele de mai sus, poate le fredonezi tu celor vinovați melodia aia „ritmul este viața mea”, ca să fie și viața lor.

Buzatu Petre
București, str. Eroilor, 1

URZICO DRAGĂ,

Ca medic, nu pot trece indiferent pe lângă nici o suferință, deci nici pe lângă suferințele... trenului București - Oltenița și ale implegaților Gării de Est din București unde se formează acest tren.

„URZICA” AJUTĂ

Semnănd Ministerului Minelor o serie de nereguli și abateri săvârșite anul trecut la exploatarea minieră Ghelar din cadrul Trusului minier Hunedoara, între care cheltuirea sumei de 9089 lei din fondul salariilor muncitorilor, pentru plata altor categorii de angajați, ministerul ne-a răspuns că - pentru repararea prejudiciului cauzat - s-a imputat suma de 9089 lei astfel: 7056 lei inginerului șef Popa Petru și 2033 lei contabilului șef Seracu Ion.

Foarte bine. Ca să se știe: cine nu deschide ochii, deschide punga.

***

Din două aparate de radio (model „Doina”, cu baterie) sosite pentru vânzare la cooperativa din comuna Pietroșani, (raionul Zimnicea), un aparat fusese luat de președintele Lițu Dumitru, la domiciliul său, să-i cinte gratis în timpul sărbătorilor.

La sezișarea noastră, forul cooperatist imediat superior, „Întreprinderea comercială rațională a U. R. C. C. Zimnicea” ne răspunde că, până la urmă, aparatul a fost restituit cooperativei.

Fără îndoială că acest for l-a făcut tovarășului președinte și o muștrare. Așa că tovarășul președinte Lițu n-a prea avut noroc cu aparatul: dorise cintece, și s-a ales cu... muzică.

Numitul tren suferă de... congestie, iar numiții implegați suferă de... intermitențe în muncă.

Cele numai opt sau zece vagoane ale acestui tren sînt foarte congestionate de numeroase bagaje și mărfuri, de numeroase păsări și animale, încît cu greu mai încap în aceste vagoane de persoane și ceva... persoane.

Iar datorită intermitențelor de care suferă implegații din Gara de Est, numitul tren pleacă uneori din numita gară cu mari întârzieri: de cite o oră sau chiar de o oră și jumătate, fiindcă - în cursul acestor ore - șeful gării și șeful trenului, împreună cu personalul lor, țin... ședințe. (Așa au făcut două zile la rînd, în una din lunile trecute).

În asemenea împrejurări, circa o mie de călători întârzie de la treburi.

Deci diagnosticul și manifestările numitelor suferințe fiind precizate, cred că ar fi acum rîndul forurilor ceferiste superioare, ne-medicale, să aplice... leacurile cuvenite.

dr. Lucian Floru
medic al spitalului Bălăceanca,
raionul Brănești

URZICUȚO,

Fabrica noastră de produse zaharoase „București” produce dulciuri, dar are și... amărăciuni.

Iată una din ele, poate „măruntă”, dar destul de neplăcută: fabrica e nevoită să dea... clubuc (ca să folosesc un cuvînt „mai dulce”, în loc de șperț sau mită) unor persoane de la gara Filaret, de ale căror mofuri depinde descărcarea la timp sau nu a vagoanelor cu care ne sosesc diverse materiale. Ne-fiind descărcate vagoanele la timp, ar urma să plătim pentru ele, căilor ferate, locații. Și decît să plătească locații, conducerea fabricii consideră cu cale să... îndulcească cu produse de-ale fabricii pe pleșcarii de la această gară.

Justificarea conducerii sună așa: nu e moral ce face fabrica, dar e... necesar.

Cum obișnuiesc unii studenți să-și pregătească examenele

„Ai carte, ai... parte !...”

Desen de V. Vasiliu

Eu însă spun altfel: nu e moral ce e nevoită să facă fabrica, decît ar fi necesar să fie... descărcați clubucarii de la gara Filaret de atribuțiile lor.

Șerban Ion
muncitor
la fabrica de produse
zaharoase
„București”

URZICO,

Vrabia mălai visează, iar tovarășii din a căror vină s-au stricat 7000 de kilograme de porumb visează... să rămînă netrași la răspundere.

Această cantitate de porumb, destinată aprovizionării muncitorilor de la una din exploatarele trustului minier Brad (regiunea Hunedoara), s-a stricat fiind rău înmagazinată într-un loc necorespunzător.

Din acest porumb urma să se facă mălai, iar din mălai, mămăligă. Cei din a căror vină s-a stricat acest porumb au fost desigur niște... mămăligi, dar de un soi care nu poate fi... mistuit.

Prin urmare, față de păgubitorii bunurilor muncitorești, forurile miniere trebuie să pună în funcțiune... meșteșul, fre-cîndu-i pînă iese... terciul din ei.

Nicu Sbucnea
Hațeg

DRAGĂ URZICUȚO,

Sînt un abonat al tău, dar cîtesc mai mult... chitanța de abonament, fiindcă revista nu prea mi-o aduc factorii poștali. Din cite numere ale tale au apărut în primele luni ale anului,

n-am primit decît un singur număr.

Nici „Programul de radio”, la care de asemenea sînt abonat, nu-l primesc cum trebuie, ci... o săptămîină da, două nu.

Tot cam așa pățesc și alți abonați.

Apoi mai avem un necaz: că barem n'avem în comună (deși e, chipurile, reședința de raion) un chioșc de ziare și reviste, de unde să cumpărăm cu exemplar publicațiile ale căror abonamente ni se rătăcesc sau la care nu sîntem abonați. Ar putea funcționa acest chioșc pe lângă debitul de tutun, care, acesta, există.

Da, dragă Urzico: oficiul poștal care ne rătăcește abonamentele și serviciul raional de difuzare a presei care nu înființează în localitate și un chioșc pentru vânzarea ziarelor cu exemplarul, nu au față de noi, cetățenii, o comportare... exemplară.

Florea Ion
comuna Tirgu Lăpuș,
regiunea Baia Mare

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția:
Calea Victoriei nr. 25
Telefoane:
Secretariat 5.38.56
Secția scrisori 3.86.12
Secretariat de redacție
4.28.15

Interurban 27

Conform datelor statistice publicate de F. B. I., în S. U. A. s-a săvârșit, în 1956, o crimă gravă la fiecare 12,3 secunde.

Cik Damadian / 87.

POLICEMANUL : — Vă prezint recordul mondial ! Performanță : la fiecare 12,3 secunde, o crimă !